

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad

Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 15851-11/2023-ERU

V Jihlavě dne 2. dubna 2024

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **ELGAS Energy, s.r.o.**, se sídlem Dobronická 1257, 148 00 Praha 4, IČ: 293 21 638 (dále též „účastník řízení“), zastoupené společností CCS Legal s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Konviktská 291/24, 110 00 Praha 1, IČ: 267 45 020, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 15851-6/2023-ERU ze dne 27. listopadu 2023 (sp. zn. OSR-15851/2023-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, uznal účastníka řízení **ve výroku I.** vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona, kterého se dopustil 151 dílčími útoky v rozporu s § 11 odst. 1 písm. f) téhož zákona ve spojení s § 15 a § 16 vyhlášky č. 207/2021 Sb., o vyúčtování dodávek a souvisejících služeb v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o vyúčtování“), tím, že neprovedl řádné nebo mimořádné vyúčtování dodávky elektřiny či plynu do 15 kalendářních dnů ode dne uskutečnění zdanitelného plnění (den odečtu z měřicího zařízení), když zákazníkům uvedeným ve sloupci B tabulky Přílohy tohoto rozhodnutí (dále jen „Tabulka“) pro jejich odběrná místa uvedená ve sloupci C Tabulky vystavil vyúčtování za dodávky elektřiny či plynu až dne uvedeného ve sloupci J Tabulky, ačkoli měl povinnost jej vystavit po zpřístupnění odečtu z měřicího zařízení (den uvedený ve sloupci F Tabulky) nejpozději dne uvedeného ve sloupci A Tabulky, za což mu byla **ve výroku II.** uložena pokuta ve výši 1 200 000 Kč a **ve výroku III.** povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako příslušný správní orgán podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti ELGAS Energy, s.r.o., se sídlem Dobronická 1257, 148 00 Praha 4, IČ: 293 21 638, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 15851-6/2023-ERU ze dne 27. listopadu 2023 (sp. zn. OSR-15851/2023-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Kontrola a správní řízení v prvním stupni

Energetický regulační úřad kontrolou vedenou pod sp. zn. 00933/2023-ERU ukončenou protokolem o kontrole č. 018123 (bez podaných námitek ze strany účastníka řízení) a několika dalšími prováděnými šetřeními v letech 2022 a 2023 zjistil, že účastník řízení porušil povinnosti vyplývající z § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona, tj. bezplatně vyúčtovávat dodávku elektřiny, plynu a související službu v elektroenergetice a související službu v plynárenství, a to vůči 152 zákazníkům.

Správní řízení sp. zn. OSR-15378/2023-ERU zahájil Energetický regulační úřad k projednání spáchání pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona, jehož se měl účastník řízení dopustit 142 dílčími útoky porušením povinnosti podle § 11 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Usnesením č. j. 01963-9/2023-ERU ze dne 27. září 2023 rozhodl správní orgán o vyloučení 10 projednávaných přestupků podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona z jiného řízení do samostatného řízení sp. zn. OSR-15420/2023-ERU. K projednání všech 152 skutků účastníka řízení, spočívajících v porušení jeho povinnosti podle § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona, spojil Energetický regulační úřad usnesením č. j. 15851-1/2023-ERU ze dne 27. září 2023 zmíněná správní řízení do jednoho společného řízení vedeného pod sp. zn. OSR-15851/2023-ERU.

Přípisem ze dne 29. září 2023 správní orgán oznámil účastníkovi řízení vedení společného řízení, jehož předmětem bylo projednání spáchání pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona spočívajícího ve 152 dílčích útocích porušení povinnosti provést řádné/mimořádné vyúčtování dodávky elektřiny/plynu do 15 kalendářních dnů ode dne uskutečnění zdanitelného plnění. Tímto oznámením ho současně vyrozuměl o změně právní kvalifikace a vymezení jednotlivých dílčích útoků (142 dílčích útoků ze správního řízení OSR-15378/2023 a 10 dílčích útoků ze správního řízení OSR-15420/2023-ERU) shrnutých v přehledové tabulce. V tabulce, která se poté stala nedílnou součástí výroku napadeného rozhodnutí, správní orgán mimo jiné pojmenoval vybrané zákazníky, specifikoval jejich odběrná místa, data k odečtům, informace k fakturaci včetně dat vystavení vyúčtování v porovnání s daty, dokdy ho měl podle vyhlášky o vyúčtování povinnost vystavit. Vedle toho byla účastníkovi řízení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a doložit své majetkové poměry.

Ve vyjádření ze dne 2. října 2023 účastník řízení pouze uvedl, že vystavení vyúčtování nebylo možné zajistit vždy řádně a včas z organizačních důvodů, jelikož v dotčeném období nakoupil zákaznická portfolia od několika jiných dodavatelů a implementace dat byla časově náročná a komplikovaná. Nejednalo se o vědomé jednání vedené snahou poškodit zákazníky. K majetkovým poměrům nic nesdělil.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 15851-6/2023-ERU ze dne 27. listopadu 2023 byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona, kterého se dopustil jednáním popsáním ve výrokové části tohoto rozhodnutí, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 200 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení.

Při posuzování jednání účastníka řízení vycházel správní orgán z toho, že povinnost podle § 11 odst. 1 písm. c) energetického zákona poruší držitel licence, když bezplatně nevyúčtuje dodávku elektřiny či plynu a s tím související služby, a to mj. i tehdy, kdy postupuje v rozporu s § 15 a 16 vyhlášky o vyúčtování, a tedy nevyúčtuje do 15 dnů ode dne uskutečnění zdanitelného plnění. S ohledem na vysoký počet dotčených zákazníků správní orgán jednotlivé dílčí útoky posuzovaného přestupku podrobněji nerozepisoval a podstatné údaje zahrnul do Tabulky, jež se stala nedílnou součástí výroku napadeného rozhodnutí.

Stran popisu skutkového stavu Energetický regulační úřad odkázal na výpisy systému operátora trhu k historii vybraných odběrných míst zákazníků a k fakturačním datům dodávek elektřiny či plynu. Vyplývaly z nich zejména údaje o dodávkách energií do odběrných míst dotčených zákazníků v rozhodném období, za kterém účastník řízení vystavil vyúčtování (údaje shrnuté ve sloupcích G až K Tabulky), dále i data k fakturaci, která vymezují období, za které provozovatel distribuční soustavy provedl odečet dodávky elektřiny nebo plynu, důvod odečtu i okamžik, kdy byly v systému operátora trhu tyto údaje účastníkovi řízení zpřístupněny (údaje shrnuté ve sloupcích D až F Tabulky).

Z těchto přehledů vyplývá, že podklady k vyúčtování za období uvedené ve sloupci G Tabulky zadal provozovatel distribuční soustavy do informačního systému operátora trhu dne uvedeného ve sloupci F Tabulky. Poté účastník řízení vystavil (dne uvedeného ve sloupci J Tabulky) zákazníkům (za období uvedené ve sloupci G Tabulky) vyúčtování za sdružené služby dodávky elektřiny nebo vyúčtování za sdružené služby dodávky plynu, kterými byl vyfakturován přeplatek či nedoplatek. Datum vystavení vyúčtování správní orgán porovnal s termínem (stanoveným vyhláškou o vyúčtování) pro vyúčtování dodávky elektřiny nebo plynu, počet dnů faktického prodlení uvedl v Tabulce ve sloupci L. Pro odstranění pochybností správní orgán na typových příkladech dotčených zákazníků vysvětlil, jak údaje z Tabulky aplikoval a jaké z nich vyvodil konkrétní závěry o protiprávním jednání (zejména počet dnů prodlení vystavení vyúčtování), a to speciálně na případě zákazníka [redacted] (odběrné místo EIC [redacted], zákazníka [redacted] (odběrné místo EIC [redacted] a zákaznice [redacted] (odběrné místo EAN [redacted], jejíž dodávku elektřiny účastník řízení ani nevyúčtoval.

K právnímu posouzení prvostupňový správní orgán upřesnil, že lhůtu pro vystavení řádného nebo mimořádného vyúčtování stanoví § 15, resp. § 16 vyhlášky o vyúčtování, a to do 15 dnů ode dne uskutečnění zdanitelného plnění, přičemž podle § 21 odst. 4 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné dnem odečtu z měřicího zařízení. Z uvedeného lze dovodit, že přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona se dopustí držitel licence, který neprovede vyúčtování do 15 dnů ode dne uskutečnění zdanitelného plnění (den zpřístupnění odečtu z měřicího zařízení); v takovém případě je totiž zřejmé, že obchodník měl veškeré podklady pro to, aby vyúčtování provedl a doklad vystavil.

Prvostupňový správní orgán přestupek kvalifikoval jako pokračující, přičemž k jednotnému záměru uvedl, že se jednalo o zjevně rozšířenou praxi účastníka řízení neprovádět vyúčtování ve stanovených lhůtách. Správní orgán konstatoval naplnění i materiální stránky přestupku. Zákazníci byli v nejistotě ohledně vyúčtování dodávky (případného nedoplatku či přeplatku), kdy nadto v 84 dotčených případech měly být zákazníkům na základě

vystavených vyúčtování vráceny přeplatky v celkové výši 1 299 381 Kč. Ze strany účastníka řízení tak došlo po určitou dobu k zadržení finančních prostředků zákazníků mnohdy v nemalé výši (v několika případech převyšující částku 50 000 Kč). Správní orgán posoudil jednání účastníka řízení za vysoce škodlivé, jelikož při porušení zájmu na včasném vystavení vyúčtování dodávky se nejednalo o prodlení krátkodobá.

Energetický regulační úřad se dále vypořádal s námitkou ohledně nemožnosti vyúčtovat dodávky včas z organizačních důvodů a kvůli nákupu zákaznických portfolií od jiných dodavatelů. K tomu akcentoval, že okolnosti obchodní strategie účastníka řízení nezbavují povinnosti dodržovat to, co mu ukládá zákon. Odkázal přitom i na § 11 odst. 1 písm. m) energetického zákona, podle kterého je držitel licence povinen mít k plnění svých povinností k dispozici potřebné lidské, technické a finanční zdroje. Pokud účastník řízení tvrdil, že učinil potřebná opatření k tomu, aby předešel situaci pozdního vyúčtování dodávek, neuvedl před správním orgánem nic konkrétního, natož aby takové skutečnosti doložil.

Při uložení správního trestu vyšel Energetický regulační úřad z toho, že účastník řízení nyní projednávaný přestupek formálně spáchal (den spáchání posledního dílčího útoku 30. května 2023) až po právní moci rozhodnutí č. j. 07664-5/2022-ERU ze dne 4. května 2022 (v právní moci dne 15. února 2023), kterým mu byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání rovněž pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona. Příklad vykazuje znaky recidivy, proto by se k tomuto předchozímu potrestání mělo přihlížet jako k okolnosti přitěžující. Správní orgán formálně vyloučil aplikaci absorpční zásady, nadto ale konstatoval, že nezanedbatelných 143 dílčích útoků projednávaného přestupku účastník řízení spáchal ještě před právní moci rozhodnutí č. j. 07664-5/2022-ERU. Současně vyhodnotil pro účastníka řízení jako příznivější postupovat při uložení správního trestu, jakoby se o projednávaném přestupku a přestupku podle rozhodnutí č. j. 07664-5/2022-ERU vedlo společné řízení a zásada absorpční se uplatnila. Účastník řízení byl v obou případech uznán vinným za v podstatě totožné jednání, oba přestupky jsou stejně trestné, přičemž za závažnější správní orgán s ohledem na větší počet dílčích útoků označil přestupek aktuálně projednávaný. Skutečnost, že ve většině případů (dílčí útoky) byly vyúčtovány přeplatky a účastník řízení neoprávněně zadržoval tyto platby (cca 1 229 381 Kč), byla vyhodnocena jako výrazně přitěžující. Dále Energetický regulační úřad přihlédl k osobním a majetkovým poměrům účastníka řízení. Účastník řízení v průběhu řízení nepředložil žádné podklady týkající se jeho majetkových poměrů, proto správní orgán vycházel z výkazu zisku a ztráty pro rok 2020 zveřejněného ve Sbírce listin Veřejného rejstříku. Takto bylo zjištěno, že v účetním období roku 2020 byl výsledek hospodaření - 18 527 000 Kč a čistý obrat za toto účetní období činil 285 038 000 Kč a tržby za prodej zboží byly ve výši 208 055 000 Kč.

Za přiměřenou a v souladu se všemi zákonnými hledisky individualizovanou označil prvostupňový správní orgán pokutu ve výši 1 300 000 Kč. Od této částky odečetl pravomocně uloženou pokutu na základě rozhodnutí č. j. 07664-5/2022-ERU ve výši 100 000 Kč. Výsledně uloženou pokutu ve výši 1 200 000 Kč považuje správní orgán za zcela přiměřenou významu chráněného zájmu i odpovídající dosavadní rozhodovací praxi ERÚ v obdobných případech.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 15851-6/2023-ERU ze dne 27. listopadu 2023, které bylo účastníkovi doručeno téhož dne, podal účastník řízení dne

11. prosince 2023 rozklad. Účastník řízení dovozuje nesprávnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když měl Energetický regulační úřad pochybit při vyhodnocení předložených důkazů i při právním posouzení věci.

Podle účastníka řízení nebyla naplněna formální stránka přestupku, neboť přestupek podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona lze spáchat pouze tehdy, pokud držitel licence neprovede vyúčtování vůbec. Energetický regulační úřad dle jeho názoru stanovil právní povinnost nad rámec zákona. Dále nebyla naplněna ani materiální stránka přestupku. Účastník řízení je přesvědčen, že nejzásadnějším právem zákazníka je právo na dodávku sjednané komodity, a tuto svou povinnost účastník řízení důsledně dodržoval, což Energetický regulační úřad zcela pominul. Považuje proto za zavádějící závěr obsažený v napadeném rozhodnutí, že porušuje svou základní povinnost, když tou je zajištění dodávek komodit. Dále pokud je délka zúčtovacího období stanovena na období maximálně 14 měsíců, jsou zákazníci po tuto dobu v nejistotě ohledně skutečné výše spotřeby, a tedy i výše přeplatků či nedoplatků. Energetický regulační úřad ničím nedokládá své tvrzení, že by zákazníci delší dobu bez vyúčtování pociťovali jakoukoli újmu. Konečně Energetický regulační úřad nijak nezohlednil, že k pozdějšímu provedení vyúčtování došlo u méně než 6 % z počtu odběrných míst, do nichž účastník řízení v roce 2022 dodával elektřinu či plyn.

Účastník řízení dále namítl, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k uloženému trestu nepřezkoumatelné. Energetický regulační úřad vůbec nevysvětlil, jakým způsobem dospěl k částce 1 300 000 Kč a po zohlednění absorpční zásady k uložení výsledné pokuty ve výši 1 200 000 Kč. Účastník řízení je rovněž přesvědčen, že uložená pokuta je v kombinaci s dříve uloženými pokutami pro něj likvidační. Účastník řízení proto závěrem navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno.

IV. Rozhodnutí o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada Energetického regulačního úřadu po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

Rada vychází z toho, že účastník řízení nezpochybňuje zjištěný skutkový stav, tedy že vystavil vyúčtování za dodávky elektřiny či plynu specifikovaným zákazníkům v určitých dnech, a nikterak nerozporuje ani časový odstup těchto vyúčtování od okamžiku, kdy byly údaje z měření spotřeby elektřiny a plynu zveřejněny v informačním systému operátora trhu. V tomto směru namítá jen skutečnost, že povinnost podle § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona by porušil pouze v případě, kdy by vyúčtování dodávky elektřiny a plynu zákazníkům neprovedl vůbec. Tomu by odpovídal případ zákaznice [redacted] (odběrné místo EAN [redacted] – viz řádek 32 Tabulky), jejíž dodávku elektřiny účastník řízení (jako jedinou v rámci posuzovaných případů) nevyúčtoval. Ke zjištěním shrnutým v Tabulce Rada upřesňuje, že oproti oznámeným 152 dílčím útokům přestupku správní orgán rozhodl o spáchání přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona pokračováním 151 dílčích útoků z toho důvodu, že chybou v psaní vynechal v původním shrnutí kontrolních

zjištění řádek č. 38. Ve výsledné Tabulce, která se stala nedílnou součástí výroku napadeného rozhodnutí, posuzovaná vyúčtování přečísloval souvislou řadou čísel 1 až 151, jež představují jednotlivé útoky pokračujícího přestupku.

Pokud jde o podklady, z nichž byl zjištěn skutkový stav, pak Energetický regulační úřad nepochybně vycházel ze zjištění učiněných v rámci kontroly vedené pod sp. zn. 00933/2023-ERU, která byla bez podání námitek ukončena protokolem o kontrole č. [REDAKCE] a v rámci několika šetření týkajících se řádného provedení vyúčtování dodávky elektřiny či plynu u vybraných zákazníků. V napadeném rozhodnutí to sice není explicitně konstatováno, ovšem lze to spolehlivě dovodit ze skutečnosti, že se prvostupňový správní orgán na žádné jiné podklady neodkazoval a pouze tyto byly vloženy do spisu. Skutkově se nejedná o složitý případ a veškeré podklady poskytl buď sám účastník řízení, nebo operátor trhu, a o jejich pravdivosti a správnosti není důvod pochybovat. Rada má tudíž za to, že skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu v rozsahu dostatečném pro vyslovení viny a uložení trestu, a dále se bude zabývat pouze námitkami právními, jak je účastník řízení v podaném rozkladu vymezil.

Účastník řízení předně namítá, že nebyla naplněna formální stránka přestupku. Podle jeho názoru lze skutkovou podstatu přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona naplnit pouze úplnou absencí vyúčtování, nikoli vyúčtováním pozdním. Rada se však s touto námitkou neztotožňuje a napadené rozhodnutí považuje v tomto směru za dostatečně přesvědčivé.

Podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona platí, že se držitel licence dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 11 odst. 1 až 4 nebo 9. Podle § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona platí, že držitel licence je povinen bezplatně vyúčtovávat dodávku elektřiny, plynu, tepelné energie a související službu v elektroenergetice a související službu v plynárenství a poskytovat bezplatně informace o vyúčtování dodávek elektřiny a souvisejících služeb v elektroenergetice a dodávek tepelné energie. Již z jazykového výkladu lze dovodit, že použitím slovesa v nedokonavém vidu (povinnost „vyúčtovávat“), jež vyjadřuje neukončený a probíhající děj, zákonodárce stanovil, že povinností držitele licence je v určitých intervalech a opakovaně uskutečňovat jemu povinně ukládanou činnost. Nejedná se tedy o jednorázový úkon, kdy by tato povinnost byla splněna provedením toliko jednoho vyúčtování kupříkladu na konci smluvního vztahu či zcela náhodně v jeho průběhu při současném pominutí délky zúčtovacího období. Účel zákonem uložené povinnosti je totiž jednoznačný, a to kvantifikovat množství odebrané komodity po určitém období, aby byla řádně určena cena, kterou má zákazník za odebranou komoditu skutečně uhradit. Uvedené je dáno charakterem závazku založeného dodávkovou smlouvou, neboť tento závazek je plněn kontinuálně po celou dobu trvání závazku, což zároveň znamená, že v době, kdy je dodávková smlouva uzavírána, nemůže být výše celkového plnění (odběru) známa. V dodávkové smlouvě je sjednána pouze jednotková cena, proto cena za realizované plnění musí být kvantifikována na množství dodané komodity, k čemuž dochází právě prostřednictvím vyúčtování, které za vyúčtovací období (určitý čas) určí množství odebrané komodity, které v násobku ujednané jednotkové ceny stanovuje cenu, jež je zákazník za odebranou komoditu povinen uhradit. Lze k tomu také doplnit, že je-li sjednána smlouva o sdružených službách dodávky elektřiny či plynu, pak je třeba vyúčtovat úhradu související služby v elektroenergetice či plynárenství, přičemž cena za tuto službu je regulovaná prostřednictvím úředně stanovených cen a rovněž se její výsledná výše odvíjí od množství odebrané komodity. Obvykle je navíc mezi zákazníkem a dodavatelem sjednána povinnost platit zálohy, přičemž tyto zálohy se zúčtovávají s celkovou

cenou zjištěnou v určitém sjednaném okamžiku (tj. uplynutím zúčtovacího období, kdy je „dokončeno“ plnění) a tímto zúčtováním vznikne přeplatek nebo nedoplatek. Z uvedeného vyplývá, že právo na řádné vyúčtování dodávek komodity je pro zákazníka naprosto zásadní, bez vyúčtování jako takového by zákazník mohl platit zálohy, aniž by bylo zřejmé, jaká je jeho skutečná, a nikoli jen předpokládaná platební povinnost, a jaké množství dodávky mu bylo za dané období realizováno.

Konkrétní obsah povinnosti vyúčtovat, jak je založena energetickým zákonem, je specifikován prováděcím podzákonným právním předpisem – vyhláškou o vyúčtování, a to na základě a v souladu se zákonným zmocněním obsaženým v § 98a odst. 2 písm. j) energetického zákona. Dle tohoto ustanovení Energetický regulační úřad stanoví vyhláškou rozsah, náležitosti a termíny vyúčtování dodávek elektřiny, plynu nebo tepelné energie a souvisejících služeb v elektroenergetice a souvisejících služeb v plynárenství, a rozsah a náležitosti informací o vyúčtování dodávek elektřiny a souvisejících služeb v elektroenergetice a dodávek tepelné energie, a termíny poskytování informací o vyúčtování. Argumentuje-li účastník řízení, že Energetický regulační úřad stanovil právní povinnost nad rámec zákona, což je v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („*Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod*“), je třeba připomenout, že tzv. výhrada zákona neznamená, že jakákoli povinnost musí být obsažena výhradně v zákoně. Formulace „na základě zákona“ znamená, že zákon musí stanovit alespoň základ povinnosti, přičemž zpřesnit ji může i podzákonný právní předpis; k tomu srov. nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/01: „*Každá povinnost nemusí být stanovena přímo a výhradně zákonem, neboť takový požadavek by zjevně vedl k absurdním důsledkům. A to k popření smyslu podzákonné normotvorby, jelikož pojmovou součástí každé právní normy je vymezení určitých práv a povinností adresátů normy. Podzákonný předpis se však musí vždy pohybovat v mezích zákona, které jsou zákonem buď výslovně vymezeny, anebo vyplývají ze smyslu a účelu zákona.*“ V daném případě je v rámci prováděcí úpravy konkretizována úprava, která je v základních rysech obsažena již v energetickém zákoně (tj. je konkretizována povinnost stanovená zákonem), podzákonná úprava nevybočuje mimo rámec zákona, nestanoví povinnosti nad jeho rámec (pouze je konkretizuje) a je vydána na základě zmocnění.

Co se týká správního trestání, není shledání viny účastníka řízení ani v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*. Porušení řešené právní povinnosti je trestné, protože tak stanoví zákon přímo v § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona, v rámci § 15 a § 16 vyhlášky o vyúčtování je tato povinnost pouze konkretizována co do stanovení termínu pro provedení vyúčtování (srov. k tomu Prášková, H. *Přestupkové právo*. 2. vyd. Praha: Leges, 2022. str. 63-64: „*Porušení právních povinností může být trestné jen tehdy, stanoví-li tak zákon. S tím není v rozporu skutečnost, že právní povinnost, jejíž porušení je přestupkem, může být uložena nebo konkretizována i v jiných formách, např. ...v prováděcích právních předpisech, ...za předpokladu, že povinnosti jsou v zákonné skutkové podstatě obsahově dostatečně určité vymezeny.*“).

Nad rámec právního posouzení a výkladu vyhlášky o vyúčtování k termínu vystavení řádného/mimořádného vyúčtování v bodě [21] napadeného rozhodnutí lze konstatovat, že tento výklad vyhlášky o vyúčtování byl učiněn v souladu se zásadou *in dubio mitius*. Podle § 15 a § 16 vyhlášky o vyúčtování je lhůta pro provedení vyúčtování stanovena na 15 dnů ode dne uskutečnění zdanitelného plnění. Jím se podle § 21 odst. 4 písm. b) zákona o dani z přidané

hodnoty, ve znění účinném do 31. prosince 2023, rozumí den odečtu z měřicího zařízení, popřípadě den zjištění skutečné spotřeby při dodání tepla, chladu, elektřiny, plynu, vody, odstranění odpadních vod a telekomunikační služby, při přepravě a distribuci plynu nebo při přenosu a distribuci elektřiny. Mezi dnem odečtu z měřicího zařízení provozovatelem distribuční soustavy a dnem, kdy jsou tyto údaje předány provozovatelem distribuční soustavy operátorovi trhu za účelem jejich zveřejnění dodavateli v informačním systému pro potřeby vyúčtování, může nastat prodleva i několik dní (srov. § 41 odst. 2 vyhlášky o Pravidlech trhu s elektřinou a § 97 vyhlášky o Pravidlech trhu s plynem), proto je nezbytné vyložit právní úpravu ve prospěch adresáta, a to tak, že vyúčtování je třeba provést do 15 dnů ode dne zpřístupnění odečtu z měřicího zařízení v informačním systému operátora trhu dodavateli, tedy ode dne, kdy byly údaje o odečtu pro dodavatele objektivně dostupné. Jinak by totiž dodavatel v extrémním případě mohl mít reálnou lhůtu pro vystavení vyúčtování např. pouhých pět dnů, což by řádné plnění povinností mohlo značně znesnadnit. Počátek běhu lhůty pro vyúčtování proto musí být výkladem objektivizován tím způsobem, že relevantní je okamžik zjištění skutečné spotřeby subjektem, který je povinen dodanou komoditu vyúčtovat, protože jinak by reálná délka lhůty pro vyúčtování byla proměnlivá podle aktivity subjektu odlišného od adresáta právní normy, což je z pohledu výkladu skutkové podstaty přestupku a správního trestání zjevně absurdní a nepřiměřené.

K námitkám ohledně nenaplnění materiální stránky přestupku se Rada primárně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, viz jeho body [48] a [49], které považuje rovněž za dostatečné a přesvědčivé. Podle účastníka řízení Energetický regulační úřad v napadeném rozhodnutí zcela pominul, že důsledně dodržuje svou (základní) povinnost zákazníkům dodávat. Podle názoru Rady však z této námitky není zřejmé, jaký vliv má taková argumentace na posouzení věci, když je nepochybné, že účastník řízení svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona, tím, že nesplnil svou povinnost vyúčtovat podle § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona, za což je také trestán. Účastník řízení marginalizuje význam této své zásadní povinnosti, jež byl dostatečně vysvětlen výše, a to poukazem na to, že existuje ještě jiná povinnost většího významu. Takto se zdá, že účastník řízení je názoru, že dodržuje-li svou povinnost dodávat elektřinu či plyn, není společensky nijak škodlivé, pokud tuto dodávku včas nevyúčtovává. Taková argumentace je však nepřipadná, ba dokonce nemravná, neboť z ní vyplývá, že si účastník řízení není dostatečně vědom skutečnosti, že musí plnit veškeré povinnosti, jež jsou mu jako držiteli licence zákonem uloženy, nikoli jen selektivně některé.

Účastník řízení rovněž opakuje svou argumentaci, že pokud je délka zúčtovacího období stanovena na období maximálně až 14 měsíců, jsou zákazníci po tuto dobu v nejistotě ohledně skutečné výše spotřeby, a že snad měl správní orgán posuzovat újmu, která by vznikla při delší prodlevě bez vyúčtování dodávek. Podobná argumentace účastníka řízení však svědčí o naprostém nepochopení podstaty a významu vyúčtování u kontinuálně poskytovaných dodávek komodity a povinností dodavatele. Ze samotné povahy vyúčtování a povahy služby, která je jeho předmětem, vyplývá nemožnost stanovovat objem plnění reálně v čase, a i kdyby taková možnost u zákazníků s tzv. průběhovým měřením výjimečně byla, není samozřejmě možné v reálném čase vždy za dílčí množství plnění platit. Smyslem vyúčtování je tak stanovení přesné výše platby a přesné výše plnění za určité období, které stanovil zákonodárce v délce, jež byla shledána jako přiměřená. Jde o kompromis mezi právní jistotou dodavatele a zákazníka a zájmem na přesném vymezení jejich práv a povinností, a na druhé straně mezi zásadou

hospodárnosti. Z toho však nelze dovozovat právní přípustnost toho délku zúčtovacího období libovolně prodlužovat.

Další námitka k naplnění materiální stránky přestupku poukazuje na fakt, že k pozdnímu vyúčtování došlo u méně než 6 % všech zákazníků, kterým v roce 2022 dodával. K tomu Rada uvádí, že namítaný nepoměr počtu opožděných vyúčtování dodávek energií ve vztahu k celkovému počtu odběrných míst, do nichž účastník řízení v daném období dodával elektřinu či plyn, sám o sobě o ničem nevypovídá. Za současně zjištěného skutkového stavu ostatně nelze bez dalšího ani předpokládat, že ve vztahu ke zbývajícím odběrným místům, do nichž účastník řízení dodával energie, k chybám při vyúčtování dodávek nedocházelo (předmětem kontroly a šetření nebylo vyúčtování vůči všem zákazníkům účastníka řízení). Radě by i takto zjištěný poměr zákazníků postižených protiprávním postupem přišel jako velmi výrazný a tato argumentace, jakoby snad poměr 6 % smluvních odběratelů postižených protiprávním jednáním dodavatele měl být jakousi povolenou odchylkou od normy, jako mírně řečeno cynická. Už ze zjištění o takovém rozsahu lze vyvodit, že se ze strany účastníka řízení nejednalo o jednorázová, nahodilá pochybení, nýbrž o pochybení systémového charakteru. Lze dovodit, že účastník řízení takto jednal vědomě a účelově a celkově tato skutečnost svědčí o přístupu účastníka řízení k plnění povinností, jež jsou mu uloženy zákonem.

Závěrem účastník řízení namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stran uložené pokuty. Podle jeho názoru Energetický regulační úřad konkrétně nezdůvodnil, jakým způsobem dospěl k částce 1 300 000 Kč (od které byla následně odečtena částka 100 000 Kč na pokutu uloženou v jiném správním řízení). Rada se s touto námitkou neztotožňuje v tom smyslu, že by šlo o podstatnou vadu rozhodnutí, neboť v rámci požadavků na zákonost správního uvážení o výši pokuty je třeba chápat jako náležité zhodnocení všech relevantních kritérií posuzovaného skutku, nikoli *a priori* jako „vysvětlení“, proč přiměřená pokuta za prokázaný přestupek byla právě např. 1 300 000 Kč, a nikoli o něco více, či méně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 373/2020-40 či č. j. 1 As 80/2020-36). Na druhou stranu, ačkoli to účastník řízení nenamítal, je Rada povinna přihlédnout ke skutečnosti, že pokuta nebyla stanovena Energetickým regulačním úřadem správním postupem podle zákona, neboť v daném případě nebyly splněny podmínky pro uplatnění zásady absorpce, jak bude posléze vysvětleno.

Úvahy Energetického regulačního úřadu při posuzování možného souběhu přestupků jsou správné potud, že projednávaný přestupek byl formálně spáchán (posledním útokem dne 30. května 2023) až po právní moci rozhodnutí č. j. 07664-5/2022-ERU (15. února 2023) o spáchaném přestupku, což by mělo být považováno za přitěžující okolnost ve formě recidivy [ve smyslu § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Rada naproti tomu nesouhlasí s názorem, že i přesto měla být uplatněna absorpční zásada, protože „*nezanedbatelných 143 dílčích útoků přestupku projednávaného v tomto řízení účastník řízení spáchal ještě před právní moci rozhodnutí č. j. 07664-5/2022-ERU.*“

Z uvedené formulace vyplývá, že Energetický regulační úřad by posuzoval otázku jejich souběhu *ke dni nabytí právní moci* rozhodnutí, kterým byl pachatel uznán vinným ze spáchání jiného přestupku. Takové východisko není správné, neboť pro kvalifikaci souběhu je podstatný primárně okamžik, kdy bylo účastníkovi řízení rozhodnutí o jiném přestupku *oznámeno*, byť pro následné uložení „úhrnného“ trestu přistupuje i samozřejmá podmínka, aby takové rozhodnutí následně nabylo i právní moci. To vyplývá z analogické aplikace § 43 odst. 2 zákona

č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a tento závěr vyplývá i z judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 189/2014-46). Jak k této problematice uvádí odborná literatura, mezník oznámení prvostupňového rozhodnutí o vině je zvolen proto, že pachatel je autoritativním rozhodnutím příslušného orgánu upozorněn na trestnost svého činu a varován před dalším pácháním protiprávních činů; je přitom nepodstatné, zda bylo toto prvostupňové rozhodnutí následně např. v odvolacím rozhodnutí zrušeno, za předpokladu, že posléze byl pachatel znovu uznán vinným z daného přestupku (srov. k tomu Prášková, H. *Přestupkové právo*. 2. vyd. Praha: Leges, 2022, s. 318-319). Nejenže tedy správní orgán nesprávně vyhodnotil, že by mělo být pro účastníka řízení spravedlivější potrestat ho v souladu s absorpční zásadou, aniž by byla splněna základní podmínka pro sbíhající se přestupky, ale přitom i nesprávně určil okamžik, ke kterému by se souběh vázal, a tím i počet dílčích útoků, které by se teoreticky sbíhat měly.

V posuzované věci účastník řízení spáchal pokračující přestupek ve smyslu § 31 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky posledním dílčím útokem teprve 30. května 2023 a prvostupňové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07664-5/2022-ERU, jímž byl uznán vinným ze spáchání jiného přestupku, mu bylo oznámeno již dne 4. května 2022. K souběhu přestupků tedy dojít nemohlo, a to ani přesto, že první dílčí útok pokračujícího přestupku v řešené věci účastník řízení spáchal již 19. února 2022 (tedy necelé 3 měsíce před vydáním rozhodnutí o jiném přestupku). Relevantní není okamžik, kdy pachatel započal páchat pokračující přestupek dílčími útoky, nýbrž až okamžik, kdy pokračující přestupek spáchal v návaznosti na poslední dílčí útok. I v této otázce lze vyjít ze závěrů k obdobné problematice v trestním právu – viz Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vyd. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 875: „Pokud některé dílčí útoky u pokračování v trestném činu (§ 116) byly spáchány před vyhlášením odsuzujícího rozsudku o jiném trestném činu téhož pachatele a další útoky až po okamžiku vyhlášení onoho rozsudku, je trestný čin, v němž pachatel pokračoval, dokonán (dokončen) až po uvedeném rozhodném okamžiku, a proto mezi těmito dvěma trestnými činy nepůjde o souběh.“

Vzhledem k tomu, že mnohost právě řešených přestupků nelze kvalifikovat jako souběh, nýbrž naopak jako recidivu (situace, kdy pachatel spáchal další přestupek po právní moci rozhodnutí, jímž byl uznán vinným za přestupek spáchaný předtím), nesvědčí účastníkovi řízení ani výhody z absorpční zásady, jak je vymezena z § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, jejíž podstatou je pohlcení menšího, mírnějšího trestu trestem větším, přísnějším (*poena maior absorbet minorem*). Správní orgán proto nepostupoval správně, pokud tuto zásadu aplikoval. Samotnou výši pokuty 1 200 000 Kč Rada však po posouzení všech relevantních okolností pro řádné určení výměry trestu považuje za správnou a přiměřenou, a to z následujících důvodů.

Podle § 91 odst. 16 písm. c) energetického zákona lze za přestupek podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona uložit pokutu ve výši až 15 000 000 Kč.

Při ukládání trestu je třeba zabývat se primárně povahou a závažností přestupku ve smyslu § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž zohledněna musí být zejména kritéria uvedená v § 38 téhož zákona. Posuzovaným přestupkem byl narušen zájem na ochraně práv zákazníků na řádném vyúčtování, které, jak bylo vysvětleno již výše, je nezbytně spojeno s realizací hlavního závazku, neboť bez řádného vyúčtování je v podstatě nemožné vyrovnání platebních povinností s ohledem na množství odebrané komodity

za sjednanou jednotkovou cenu a již uhrazené zálohy. Pokračující přestupek byl spáchán značným počtem 151 dílčích útoků, a tyto dílčí útoky byly páčány během delšího období takřka roku a půl. Na straně účastníka řízení se tudíž nejednalo o nahodilá pochybení, ale o pochybení minimálně pravidelného charakteru, o čemž ostatně svědčí i skutečnost, že rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 07664-5/2022-ERU ze dne 4. května 2022 byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání pokračujícího přestupku neplněním těže povinnosti podle § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona. Tato okolnost potvrzuje, že účastník řízení ve své činnosti dlouhodobě nedbá plnění jedné ze svých základních povinností jako držitele licence na obchod s elektřinou a plynem a při stanovení výše pokuty se k ní musí přihlížet jako k zásadně přitěžující. Porušení zákona přitom v daném případě mělo pro zákazníky konkrétní dopady do jejich právní sféry, kdy jednak vytvářelo nejistotu ohledně toho, zda platí zálohy v odpovídající výši, jednak v některých případech na úkor zákazníků fakticky bezúročně financovalo provoz účastníka řízení.

Uložená pokuta ve výši 1 200 000 Kč představuje 8 % z maximální výše pokuty, jež by bylo možné uložit podle § 91 odst. 16 energetického zákona. S ohledem na opakovanost páčání přestupků, a především s ohledem na přístup účastníka řízení k plnění svých povinností, Rada bez dalšího považuje uloženou pokutu za přiměřenou, na druhou stranu je však třeba přihlídnout i k poměrům pachatele, zde především k majetkovým a ekonomickým. Zde je však nutno předeslat, že v absolutní míře je nutno majetkové poměry přímo promítat do výše pokuty v případě, že by pokuta mohla být likvidační, pokud by šlo o pouhé zohlednění majetkových poměrů z hlediska stanovení správné výše pokuty z hlediska její regulatorní funkce (aby zajistila nutnou míru represe a motivovala k nápravě), tak je zjevné, že Energetický regulační úřad v této otázce v rámci správního uvážení nepřiměřeně nevybočil ze zásad pro stanovování sankce. Samotné uložení pokuty ve výši do pětiny či čtvrtiny zákonného rozmezí sankce (při větším rozsahu protiprávního jednání jako v tomto případě) svědčí o tom, že majetkové poměry zohledněny byly (a contrario pouze nedobré majetkové poměry totiž nemohou být důvodem pro uložení pokuty v minimální výši neodpovídající společenské škodlivosti jednání, k němuž došlo).

Účastník řízení sice sám poukazoval na likvidační charakter pokuty, ale k majetkovým poměrům nic nepředložil. Energetický regulační úřad se tímto kritériem v napadeném rozhodnutí přesto zabýval a Rada se s jeho posouzením ztotožňuje. Přitom vycházel z účetní uzávěrky účastníka řízení za účetní období roku 2020 zveřejněné ve Veřejném rejstříku, ze které vyplynulo, že v tomto období dosáhl vyšších tržeb za prodej zboží a jeho čistý obrat se pohyboval rovněž v řádu stamiliónů Kč. K tomu Rada uvádí, že kritérium obratu nepovažuje obecně za zcela vhodné pro posouzení majetkových poměrů, snad pouze v případě nedostupnosti více vypovídajících údajů (jako v posuzované věci). Za více určující je možno považovat kupříkladu hodnotu výsledku hospodaření, čistý obrat totiž nepředstavuje zisk či čistý výnos účastníka řízení, ale může v případě absence jiných údajů vypovídat např. o rozsahu ekonomické činnosti a výnosech z ní dosahovaných. Výše obratu však mj. svědčí o tom, že účastník řízení v určitém rozsahu vykonává podnikatelskou činnost, když při větším rozsahu podnikatelské činnosti lze méně předpokládat případné likvidační účinky pokuty.

Rada k tomu současně podotýká, že ke zjišťování a prokazování majetkových poměrů obviněného z přestupku nedisponuje správní orgán žádnou zvláštní pravomocí v kontextu práva na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, proto je zjišťování těchto okolností z povahy věci do určité míry omezeno, což Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval v rozsudku

sp. zn. 1 As 9/2008-133 („*Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.*“). Účastník řízení i přes výzvu správního orgánu v řízení nepředložil žádné další podklady ve vztahu k tvrzené likvidační výši pokuty, správní orgán tedy vyšel pouze z dostupných údajů, které Rada považuje za dostačující pro konstatování, že se o likvidační pokutu nejedná [srov. Jelínková, J. Posouzení přiměřenosti výše pokuty za přestupek. *Správní právo*, roč. 22, č. 3-4, s. 154: „*I v řízení o přestupku nese účastník řízení (obviněný) důkazní břemeno, pokud jde o prokázání pravdivosti jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Záleží především na obviněném, zda řádně poskytne součinnost, tj. správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých majetkových (příp. osobních) poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby si ověřil jejich pravdivost, například tím, že zbaví pro tento účel orgány veřejné moci, které jsou obeznámeny s majetkovými poměry účastníka řízení, mlčenlivosti (např. příslušný finanční úřad).*“].

Základní funkcí trestu je odradit pachatele od opakovaného nezákonného jednání, proto pokud účastník řízení pociťuje uloženou pokutu jako značnou újmu, je to veskrze správné. Účastník řízení se přestupků dopouštěl opakovaně, aniž by jej doposud uložené tresty vedly k nápravě a změnily jeho přístup k plnění uložených veřejnoprávních povinností. Podle Rady je citelná pokuta v majetkové sféře účastníka řízení jedinou možností, jak jej přimět k tomu, aby jeho podnikatelská činnost probíhala v souladu s právními předpisy. Protiprávní jednání se účastníkovi řízení nemůže z dlouhodobého hlediska vyplácet. Kromě toho účastník opomíjí, že správní trest má působit i na ostatní jednotlivce, aby se nedopouštěli protiprávní činnosti ve smyslu generální prevence, a i z tohoto úhlu pohledu není možné konstatovat, že účastník řízení nemůže být trestatelný v podstatě pouze z důvodu své vlastní špatné ekonomické situace. Z odborné literatury k tomu lze citovat: „*Finanční potíže pachatele nemohou vést k jakési ‚imunitě‘ vůči uložení trestu, samotné nepříznivé poměry nevedou automaticky k uložení nižšího trestu.*“ (Prášková, H. *Přestupkové právo*. 2. vyd. Praha: Leges, 2022, s. 301).

Jinak se Rada ztotožnila s odůvodněním výše uložené pokuty co do popisu narušení chráněného společenského zájmu, rozsahu zadržovaných plateb později vyúčtovaných přeplatků (1 299 381 Kč) i posouzení majetkových a osobních poměrů. Ač je recidivní chování společensky škodlivější než souběh a nabízelo by se pokutu minimálně o (absorpci) 100 000 Kč zvýšit, je Rada omezena principy zásady odvolacího řízení *reformatio in peius*, tj. že nesmí dojít ke změně rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Rada uzavírá, že byť by s ohledem na povahu a závažnost, potažmo opakovanost protiprávního jednání považovala za přiměřenou i pokutu vyšší, než jak byla uložena napadeným rozhodnutím, při korekci odůvodnění k uplatnění absorpční zásady považuje za přiměřenou a adekvátní sankci právě pokutu ve výši 1 200 000 Kč. Pokutu v této výši Rada ani neshledala nepřiměřenou osobním a majetkovým poměrům pachatele, ani způsobila přivodit účastníkovi řízení bez dalšího platební neschopnost či ho donutit k ukončení podnikatelské činnosti, ani se uložením této pokuty nestává jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty (srov. vymezení likvidačního charakteru pokuty v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133 ze dne 20. dubna 2010). S ohledem na majetkové poměry byl uložený trest dostatečně individualizován tak, aby plnil všechny své funkce, tedy preventivní, výchovnou, ochrannou, represivní a restorativní.

V. Závěr

Po přezkumu napadeného rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky Rada jako nadřízený správní orgán vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo věcně správné a zákonné, co se týká výroku o vině za spáchaný pokračující přestupek. Co se týká výroku o uloženém trestu, dospěla Rada k závěru, že tento byl uložen ve správné výši, byť částečně nesprávně při zohlednění absorpce ve vztahu k jinému pokračujícímu přestupku. Tento nedostatek napravila v souladu s procesní ekonomikou postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nebyla měněna výše uložené pokuty, nemohlo dojít k porušení zásady *reformatio in peius*, zároveň v rámci rozkladového řízení nebyla řešena pro účastníka řízení neznámá skutková fakta relevantní pro posouzení ukládaného trestu, proto pro něj rozhodnutí nemohlo být ani překvapivé.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu dále podat rozklad.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

ELGAS Energy, s.r.o., prostřednictvím společnosti CCS Legal s.r.o., advokátní kancelář